

Arrest

nr. 179 166 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 11 januari 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 april 2016 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pasjtoense afkomst verklaart te zijn, vroeg op 11.01.2016 asiel. Hij voerde een kopie aan van een identiteitsdocument van Afghanistan ("taskara"). Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene op 28.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 23.02.2016 en stelde dat hij Afghanistan ongeveer vijftig dagen voor zijn aankomst in België verliet. Hij reisde vervolgens via Turkije en kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Na een verblijf van acht dagen verliet hij Bulgarije en vervolgde hij via hem niet bekende landen en Duitsland zijn weg naar België, waar hij naar eigen zeggen op 08.01.2016 aankwam. De betrokkene voegde toe dat hij in Bulgarije werd verplicht tot de registratie van zijn vingerafdrukken. Asiel vroeg hij er naar eigen zeggen niet.

De betrokkene stelde dat zijn schoonvader hem aanraadde asiel te vragen België. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij door de Bulgaarse politie werd gedwongen tot de registratie van zijn vingerafdrukken en werd geslagen. Hij verbleef naar eigen zeggen acht dagen in een gesloten centrum. Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 16.02.2016 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. Hij stelde dat hij in het Bulgaarse gesloten centrum slachtoffer was van geweld door de bewakers, geen toegang had tot rechtsbijstand en tot informatie in zijn taal over mogelijke procedures.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 15.02.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 22.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tót Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tót procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tót een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen detecteerde in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader

van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde toen onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. De Bulgaarse instanties stemden op 04.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.". Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken op dat het UNHCR in het rapport van april 2014 opriep tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een volgens zijn verklaringen in 1992 geboren man. Zijn echtgenote en hun een jaar oude kind verblijven in Afghanistan. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling

aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tót bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

We zijn ons er terdege van bewust dat het boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertonen dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet onvoldoende om tót dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende het argument dat hij in Bulgarije werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij in Bulgarije werd geslagen wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt. Hij laat na te verduidelijken of het al dan niet een eenmalig incident betrof en binnen welke context of omstandigheden het plaatsvond. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de opmerkingen van de betrokkene in verband met de toegang tot informatie merken we op dat het bovenvermelde AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat een informatiebrochure in een aantal talen wordt verstrekt ("The law does not specify whether the information should be provided orally or in writing, but in practice the information is always provided to asylum seekers in writing in the form of a leaflet translated in the languages spoken by the main nationalities seeking asylum in Bulgaria, such as Arabie, Farsi, Dari, Urdu, Pashto, Kurdish, English and French", pagina 35-36).

Wat rechtsbijstand en bijstand van tolken betreft beamen we dat recente bronnen gewag maken van problemen op dit vlak. Maar we wensen tevens op te merken dat de toegang tot deze vormen van bijstand misschien moeilijk is, maar niet onmogelijk.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse instanties."

1.3. Via een schrijven van 7 november 2016 laat de verwerende partij weten dat de Bulgaarse autoriteiten op 27 mei 2016 op de hoogte werden gebracht van het uitstel van overdracht omdat verzoekende partij niet meer kon worden aangetroffen zodat de termijn van overdracht verlengd werd tot achttien maanden.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting confronteert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de advocaat van de verzoekende partij met het schrijven van 7 november 2016 van de dienst vreemdelingenzaken. In reactie hierop stelt de advocaat van verzoekende partij niet te betwisten dat de verzoekende partij is ondergedoken en dat derhalve de termijn van overdracht verlengd werd tot achttien maanden. Er is aldus nog steeds belang, nu de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag ondertussen nog niet is overgegaan op de Belgische autoriteiten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep: Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren ter nietigverklaring van de bestreden beslissing:

Uit de vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit voort dat een terugkeer naar Bulgarije uit hoofde van de Dublin Verordening onwettig is, indien de asielzoeker er een reëel risico loopt in een situatie te belanden die strijdig is met art. 3 EVRM (zie onder meer H.v.J. , 21/12/2011, C – 411/10 en C-493/10).

Op de overdragende lidstaat rust de verplichting om na te gaan of de betrokkene bij een overdracht naar Bulgarije onderworpen zal worden aan een mensonwaardige behandeling, zoals ook uitdrukkelijk erkend wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf:

"Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest."

In casu oordeelt de Dienst Vreemdelingzaken dat een overdracht naar Bulgarije niet strijdig zou zijn met art. 3 EVRM op de volgende gronden:

"Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreke vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel."

Het begrip "Hieruit" verwijst naar de volgende documenten :

- ECRE, AIDA rapport Bulgarije dd. 30/09/2015 :

Over dit rapport stelt de D.V.Z. « In de meest recente update van het rapportwordt gesteld dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin Verordening" in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29 §4 : "Asylum seekers who are returned form another member state in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return")."

- UNHCR, Bulgaria as a country of Asylum, 01/04/2014 :

Over dit rapport stelt de D.V.Z. « Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen. Het UNCHR wijst er verder op dat ...de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen" (bestreden beslissing)

Welnu, de bovenstaande rapporten zijn niet langer actueel en werden intussen ontkracht door nieuwe rapporten, zelfs afkomstig van dezelfde instantie:

- ECRE, Aida, Wrong Counts and closing doors, the reception of refugees and asylum seekers in Europe, maart 2016, p. 39:

“The case of Bulgaria: Though not directly targeted by the Tarakhel ruling or its subsequent case-law, the treatment of Dublin returnees in Bulgaria requires attention following recent legislative reform. Amendments to the Law on Asylum Refugees adopted in December 2015 provide that the rights of Dublin returnees to health care must be upheld upon return to Bulgaria, contrary to the general health insurance provisions. However, this is not the case in practice, as the authorities serve returnees with termination decisions instead of reopening their asylum procedure. Accordingly, returnees do not have access to material reception conditions, including housing, food and health care.”

Vrij vertaald: *“De situatie in Bulgarije: Hoewel zij niet onmiddellijk wordt geïmplementeerd door het arrest Tarakhel en de daaropvolgende rechtspraak, moet er niettemin bijzondere aandacht uitgaan naar de behandeling van Dublin terugkeerders in Bulgarije ten gevolge van de recente wetwijziging. Wijzigingen van de asielwet die werden aangenomen in december 2015 voorzien dat Dublin terugkeerders bij hun terugkeer naar Bulgarije gerechtigd zijn op gezondheidszorg in tegenstelling tot de algemene voorschriften inzake de gezondheidsverzekering. Echter, in de praktijk is dit niet het geval, aangezien de overheid hen ter kennis brengt dat hun procedure werd beëindigd in plaats van deze te heropenen. Als gevolg hiervan hebben terugkeerders geen toegang tot materiële opvang, met inbegrip van huisvesting, voedsel en gezondheidszorg.”*

- ECRE/ELENA, Research Note, Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016 :

“For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return.³⁰ However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return.»

Vrije vertaling: *“Voor zij die asiel hebben aangevraagd in Bulgarije, maar meer dan drie maanden afwezig zijn geweest, wordt de procedure beëindigd, maar kan zij, in principe, terug worden geopend na terugkeer. Echter, er is een groot risico dat men in geval van terugkeer niet gerechtigd is op opvang, hetzij omdat men het opvangcentrum meer dan drie dagen heeft verlaten zonder voorafgaande verwittiging, hetzij omdat men verkoos om niet te verblijven in een opvangcentrum en bijgevolg afstand heeft gedaan van het recht op opvang.”*

« The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception. As has been confirmed by Belgian courts in cases concerning single males with psychological vulnerabilities; “there are no assurances that Dublin returnees will be guaranteed access to the asylum procedure or that they will not be exposed to extremely difficult reception conditions during the examination of the claim.”³² Returns to Bulgaria in all of these cases were subsequently suspended. »

Vrij vertaald : *« De enige uitzondering is de situatie waarbij de asielzoeker een kwetsbare persoon is. Echter, is er geen systeem in voege op basis waarvan kwetsbare personen kunnen worden geïdentificeerd. Dit betekent dat uitsluitend personen met een zichtbare kwetsbaarheid, zijnde families met kinderen, opvang genieten. Zoals werd bevestigd door de Belgische rechtspraak in dossiers met betrekking tot alleenstaande mannen met psychologische problemen: “is er geen enkele zekerheid dat Dublin terugkeerders gegarandeerd toegang zullen hebben tot de asielprocedure of dat zij niet zullen worden blootgesteld aan extreem moeilijke opvangomstandigheden tijdens het onderzoek van hun asielaanvraag.” Overdrachten naar Bulgarije werden in al deze gevallen geschorst.”*

Problematic when read in light of Article 18(2) of the Dublin Regulation III with regards to an effective remedy, concerns also stem from the status of the individual, who is regarded as a subsequent applicant and required to bring forth new evidence to the protection claim.

Detention is likely to last a significant period of time in these cases given that release is often conditional upon evidence of a place of residence. Indeed, release of subsequent applicants is highly unlikely since these applicants are not entitled to reception provided by the State during the admissibility assessment.

Vrij vertaald : *«Problematisch, in het licht van artikel 18(2) Dublin III Verordening en het recht op een effectief rechtsmiddel, is de status van de asielzoeker, die wordt beschouwd als een meervoudige asielaanvrager en bijgevolg verplicht wordt nieuwe bewijzen voor te leggen voor zijn asielaanvraag.*

De detentie zal in deze gevallen aanzienlijk lang duren aangezien een vrijlating veelal afhankelijk wordt gesteld van een vaste woonplaats, hetgeen onmogelijk is in deze gevallen aangezien de asielzoekers niet langer gerechtigd zijn op staatsopvang gedurende de ontvankelijkheidsfase.”

16. Following on from legislation which came into force in January 2016, during the admissibility assessment of the subsequent application, for those who have not already been detained, the core group of material rights including food, shelter, social support, medical insurance, free health care, psychological assistance and a registration card will not be provided. Moreover, the applicant is not

entitled to the right to be heard and, therefore, inadmissibility continues to be systematically ruled out for subsequent applications. Where this is the case the applicant is not registered or documented, the right to remain on the territory is lost and any following application will not be given suspensive effect where the previous one has been deemed inadmissible or has been rejected on its substance.

Vrij vertaald: "Volgend op een wetswijziging die in werking is getreden in januari 2016, is de asielzoeker die niet wordt vastgehouden gedurende het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de meervoudige asielaanvraag, niet gerechtigd op de basis materiële voorzieningen zoals eten, opvang, sociale ondersteuning, medische verzekering, gratis gezondheidszorg, psychologische bijstand en een registratiekaart. Daarenboven heeft de asielzoeker geen recht om te worden gehoord met als gevolg dat meervoudige asielaanvragen systematisch onontvankelijk worden verklaard. Bij gebreke aan registratie en documenten mag de asielzoeker niet verblijven op het grondgebied en zal een navolgende aanvraag geen opschortende werking hebben indien de voorgaande aanvraag onontvankelijk of ongegrond was."

17. A core element of domestic case law examined during this research which has either suspended or prevented transfers to Bulgaria on the basis of an unlawful return decision under Article 3(2) of the Dublin III Regulation has been the risk presented to Dublin returnees. As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails.

Vrij vertaald: "Een kernargument in de rechtspraak waarin een overdracht naar Bulgarije hetzij opgeschort hetzij verhinderd werd op basis van een onrechtmatige toepassing van art. 3(2) Dublin III Verordening is het risico waaraan de terugkeerders worden blootgesteld. Zoals hierboven werd meegedeeld, worden de terugkeerders afhankelijk van de status van hun procedure beschouwd als illegale migranten die bij hun terugkeer blootgesteld worden aan verlengde detentie en meervoudige asielzoekers met alle procedurele gevolgen vandien."

18. In instances where the Dublin returnee is accepted back into the procedure it is worth highlighting that the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview, in violation of Article 12(b) of the recast Asylum Procedures Directive.... Faults within the determination procedure remain untouched with the monitoring of cases and status decisions showing a low number of interviews being recorded, as well as reliance on out-dated country of origin information, irrelevant reasoning and a lack of legal representation during court hearings."

Vrij vertaald: "In de gevallen waarin een Dublin terugkeerder niettemin terug wordt toegelaten tot de asielprocedure, wordt de beoordeling van zijn asielaanvraag volledig gehypothekeerd door een totaal gebrek aan tolken, hetgeen strijdig is met art. 12(b) van de Procedurerichtlijn.Procedurele gebreken worden niet opgelost, waardoor een lage erkenningsgraad wordt vastgesteld alsook het gebruik van verouderde landinformatie, irrelevante argumentatie en een tekort aan juridische vertegenwoordiging tijdens de zittingen voor de rechtbank."

- Amnesty International, Report 2015/16 – Bulgarije, februari 2016:

"Concerns persisted over the reception conditions of asylum-seekers, in particular with regard to food, shelter and access to health care and sanitary goods. In January, the monthly allowance of 65 leva (€33) for asylum-seekers in reception centres was stopped."

Vrij vertaald: "De opvang voor asielzoekers, in het bijzonder voedsel, huisvesting en gezondheid en hygiëne, blijft zorgwekkend. In januari werd de maandelijkse toelage van 33 EUR voor asielzoekers in opvangcentra afgeschaft."

De bovenstaande rapporten zijn recenter dan de landinformatie waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseerde.

Daarenboven zijn zij publiekelijk toegankelijk, zeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken die zelf aangeeft vertrouwd te zijn met ECRE-AIDA.

Zij tonen duidelijk aan dat Dublin terugkeerders, wiens asielprocedure nog lopende is in Bulgarije geen toegang hebben tot materiële opvang, inclusief voedsel en huisvesting.

Verzoeker heeft echter nood aan materiële opvang. Hij verblijft momenteel in het opvangcentrum te Doornik en geniet de bijstand van een pro Deo raadvrouw omdat hij geen eigen middelen heeft. Zijn beschikbare middelen werden integraal aangewend om te kunnen vluchten uit Afghanistan. Bij een terugkeer naar Bulgarije kan verzoeker, voor zover hij niet zal worden vastgehouden, niet voorzien in zijn eigen levensonderhoud. Hij heeft geen familie bij wie hij zou kunnen verblijven. Hij spreekt niet de vereiste talen om te kunnen werken in het land, voor zover zijn asielaanvraag al onontvankelijk zou worden verklaard.

De bovenstaande informatie toont verder aan dat verzoeker niet in de mogelijkheid zal gesteld worden op zijn lopende asielprocedure verder te zetten. Hij zal geen recht hebben op een verhoor en evenmin op een opschortend en daadwerkelijk rechtsmiddel. Hij zal daarentegen worden beschouwd als

meervoudige asielaanvrager, wiens aanvraag onontvankelijk zal worden verklaard bij gebreke aan nieuwe en afdoende bewijzen die de "ongegegrondheid" van zijn eerste asielaanvraag weerleggen. Hij dreigt aldus te worden teruggestuurd naar Afghanistan zonder beoordeling ten gronde van zijn eerste asielaanvraag en zonder daadwerkelijk rechtsmiddel.

Daarenboven is het risico reëel dat verzoeker zal worden vastgehouden in een gesloten centrum bij zijn terugkeer. Meervoudige asielzoekers kunnen worden vastgehouden bij gebreke aan een vast adres (geen materiële opvang).

Omtrent de detentie, vermeldt de laatste update van het AIDA landrapport van Bulgarije, waarnaar ook de bestreden beslissing verwijst, het volgende:

In February 2015 the Council of Europe Commissioner on Human Rights visited Bulgaria and corroborated NGOs' concerns by stating that during his visit he found seriously substandard material conditions in administrative detention centres and of numerous instances of ill-treatment. In his report the Commissioner stated that detainees in both Busmantsi and Lyubimets detention centres reportedly complained of abusive, sometimes violent, treatment by guards [...] Detainees in both Busmantsi and Lyubimets reportedly complained in 2014 of abusive, sometimes violent, treatment by guards [...] They also indicated that they

had limited means to communicate with the outside world, as well as a lack of communication with guards and other authorities. This resulted in a lack of awareness about procedures relating to release or asylum procedures. (Vrij vertaald: In februari 2015 heeft de Commissaris voor de mensenrechten van de Europese Raad een bezoek afgelegd in Bulgarije en hij deelde de verzuchtingen van de NGO's en stelde tijdens zijn bezoek ernstige tekortkomingen in de materiële opvang in de detentiecentra vast alsook talrijke gevallen van mishandeling. In zijn rapport vertelt de Commissaris dat de gevangenen zowel in het Busmantsi als in het Lyubimets centrum herhaaldelijk klaagden over de abusieve en soms gewelddadige behandeling door de wachters. Zij gaven eveneens aan dat zij amper konden communiceren met de buitenwereld, met de bewakers en met de overheid. Hierdoor waren zij niet op de hoogte van de procedure om hun vrijlating te vragen.)

En verder :

"Staff interpreters are neither required by law, not provided in practice." (Vrij vertaald: "Vertalers zijn wettelijk gezien niet vereist en worden in de praktijk ook niet ter beschikking gesteld.")

[...]

Notwithstanding the amendments, legal aid is not yet provided to detainees due to National Bureau for Legal Aid's budget constraints. (Vrij vertaald: "Ondanks de wetswijzigingen wordt er geen rechtsbijstand verleend aan de vastgehouden asielzoekers ten gevolge van een te beperkt budget).

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij bij zijn aankomst in Bulgarije werd opgesloten in een gesloten centrum, waar hij het voorwerp heeft uitgemaakt van fysiek geweld door de bewakers. De eerste keer werd hij geslagen in het toilet omdat daar geen camera's hingen. Hij werd zwaar geschopt door de bewakers zonder aanwijsbare reden. De andere keer werd hij zwaar geslagen met stokken door de bewakers bij een fouillering. Indien hij niet de antwoorden gaf op hun vragen, die hen aanstonden werd hij geslagen. Hij heeft er een litteken aan over gehouden aan zijn vinger.

De DVZ stelde dat niet aannemelijk werd gemaakt in welke omstandigheden dit geweld plaatsvond. Zijn er dan omstandigheden, die rechtvaardigen dat men een asielzoeker in detentie fysiek zomaar slaat en schopt? Bovendien had de DVZ verzoeker bijkomend moeten horen indien zij van mening was over onvoldoende informatie te beschikken omtrent zijn behandeling in het gesloten centrum.

Verder stelt de DVZ dat verzoeker maar een klacht had moeten indienen in het gesloten centrum. Hoe moest verzoeker dat doen, nadat hij zelf verklaarde geen enkele rechtsbijstand te hebben genoten en evenmin te zijn bijgestaan door een tolk?

Tenslotte stelt de DVZ "Wat rechtsbijstand en tolken betreft beamen we dat recente bronnen gewag maken van problemen op dit vlak Maar we wensen tevens op de merken dat de toegang tot deze vormen van bijstand misschien moeilijk maar niet onmogelijk is."

Nadat verzoeker zelf in het gesloten centrum is geweest en daar zelf geen enkele rechtsbijstand heeft gekregen, nadat het AIDA landrapport van Bulgarije waarnaar de DVZ verwijst, bevestigt dat er geen rechtsbijstand noch tolken zijn, kan de DVZ zich toch niet zomaar beperken tot de loutere stelling dat het niet onmogelijk is om van dergelijke hulp te genieten?

In casu dreigt verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Bulgarije onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing is bijgevolg strijdig met art. 3 EVRM.

Ondergeschikt is zij strijdig met de materiële motiveringsplicht op grond zorgvuldigheidsplicht op grond waarvan de overheid rekening moet houden met alle elementen van het dossier, inclusief de meest recente landinformatie over de situatie in Bulgarije."

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM.

Ondergeschikt beroept verzoekende partij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat zij in Bulgarije geen toegang zou hebben tot materiële opvang, inclusief voedsel en huisvesting, niet in de mogelijkheid zou worden gesteld om haar lopende asielprocedure verder te zetten en zij het reëel risico zou lopen om te worden vastgehouden in een gesloten centrum. Verzoekende partij beweert verder dat onvoldoende rekening zou gehouden zijn met haar beweringen als zou zij in een gesloten centrum in Bulgarije het voorwerp hebben uitgemaakt van fysiek geweld door de bewakers.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met (negatieve) internationale rapporten en de door haar afgelegde verklaringen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2)° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pasjtoense afkomst verklaart te zijn, vroeg op 11.01.2016 asiel. Hij voerde een kopie aan van een identiteitsdocument van Afghanistan (“taskara”). Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene op 28.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 23.02.2016 en stelde dat hij Afghanistan ongeveer vijftig dagen voor zijn aankomst in België verliet. Hij reisde vervolgens via Turkije en kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Na een verblijf van acht dagen verliet hij Bulgarije en vervolgde hij via hem niet bekende landen en Duitsland zijn weg naar België, waar hij naar eigen zeggen op 08.01.2016 aankwam. De betrokkene voegde toe dat hij in Bulgarije werd verplicht tot de registratie van zijn vingerafdrukken. Asiel vroeg hij er naar eigen zeggen niet.

De betrokkene stelde dat zijn schoonvader hem aanraadde asiel te vragen België. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij door de Bulgaarse politie werd gedwongen tot de registratie van zijn vingerafdrukken en werd geslagen. Hij verbleef naar eigen zeggen acht dagen in een gesloten centrum.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 16.02.2016 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. Hij stelde dat hij in het Bulgaarse gesloten centrum slachtoffer was van geweld door de bewakers, geen toegang had tot rechtsbijstand en tot informatie in zijn taal over mogelijke procedures.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 15.02.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 22.02.2016 met toepassing van artikel 18(l)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen detecteerde in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde toen onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente 'update' van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2016) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. De Bulgaarse instanties stemden op 04.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening

604/2013 "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te

verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken op dat het UNHCR in het rapport van april 2014 opriep tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een volgens zijn verklaringen in 1992 geboren man. Zijn echtgenote en hun een jaar oude kind verblijven in Afghanistan. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

We zijn ons er terdege van bewust dat het boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertonen dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende het argument dat hij in Bulgarije werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij in Bulgarije werd geslagen wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt. Hij laat na te verduidelijken of het al dan niet een eenmalig incident betrof en binnen welke context of omstandigheden het plaatsvond. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de opmerkingen van de betrokkene in verband met de toegang tot informatie merken we op dat het bovenvermelde AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat een informatiebrochure in een aantal talen

wordt verstrekt ("The law does not specify whether the information should be provided orally or in writing, but in practice the information is always provided to asylum seekers in writing in the form of a leaflet translated in the languages spoken by the main nationalities seeking asylum in Bulgaria, such as Arabic, Farsi, Dan, Urdu, Pashto, Kurdish, English and French", pagina 35-36).

Wat rechtsbijstand en bijstand van tolken betreft beamen we dat recente bronnen gewag maken van problemen op dit vlak. Maar we wensen tevens op te merken dat de toegang tot deze vormen van bijstand misschien moeilijk is, maar niet onmogelijk.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse instanties."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Bulgarije.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Bulgarije, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantooit dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Bulgarije het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de bevoegde instanties. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Bulgarije, te maken had met het feit dat de Bulgaarse politie haar dwong om op een hardhandige manier haar vingerafdrukken af te staan. Verzoekende partij beweert verder dat zij geslagen werd door de Bulgaarse politie.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Bulgarije.

Verzoekende partij heeft geen enkel bewijs van zijn beweringen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing hieromtrent terecht opgemerkt dat:

"Betreffende de verklaring dat hij in Bulgarije werd geslagen wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt. Hij laat na te verduidelijken of het al dan niet een eenmalig incident betrof en binnen welke context of omstandigheden het plaatsvond. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties."

Verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij er niet in slaagt om tijdens het interview de omstandigheden van deze vermeende feiten verder te duiden. Aan de verzoekende partij werd letterlijk gevraagd "waar en wanneer werd u geslagen?". Verzoekende partij antwoordt hierop door te stellen dat hij de datum en plaats niet meer weet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft derhalve geheel terecht gesteld dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken of het al dan niet een eenmalig incident betreft en binnen welke context of omstandigheden deze plaatsvonden. Op het ogenblik dat verzoekende partij werd ondervraagd nopens de omstandigheden van opvang of behandeling die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen slaagde zij er niet in aan te duiden waar en wanneer de beweerde feiten zouden hebben plaatsgevonden. Pas voor het eerst in het verzoekschrift zet de verzoekende partij de context en de omstandigheden uiteen waarbinnen de vermeende feiten zouden hebben plaatsgevonden.

Verwerende partij laat gelden dat verzoekende partij met haar loutere a posteriori verklaringen geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Terwijl verzoekende partij er bovendien niet in slaagt om haar beweringen te staven aan de hand van concrete bewijzen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie merkte verder geheel terecht op dat verzoekende partij, indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van verzoekende partij en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verzoekende partij doet met haar kritiek, als zou zij geen klacht hebben kunnen indienen omdat zij geen enkele rechtsbijstand genoot in Bulgarije noch werd bijgestaan door een tolk, geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. De verwerende partij merkt dienaangaande op dat de verzoekende partij in het interview heeft verklaard dat er geen tolk aanwezig was bij het afnemen van de vingerafdrukken, doch niet dat zij in de onmogelijkheid was om een klacht in te dienen bij de bevoegde instanties, nu zij geen toegang had tot een tolk of rechtsbijstand. Verweerder herhaalt dat de loutere a posteriori verklaringen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Bulgarije slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Bulgarije geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

“(…) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om dez reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.” (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat de algemene situatie nopens asielzoekers in Bulgarije van die aard is dat zij een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

Verzoekende partij beweert dat:

- Dublin terugkeerders, wiens asielprocedure nog lopende is in Bulgarije, geen toegang hebben tot materiële opvang, inclusief voedsel en huisvesting;
- zij niet in de mogelijkheid zal worden gesteld om haar lopende asielprocedure verder te zetten;
- zij een reëel risico loopt om te worden vastgehouden in een gesloten centrum bij haar terugkeer;

Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst verzoekende partij naar het AIDA rapport van maart 2016, het ECRE/ELENA rapport van februari 2016 en het Amnesty International rapport van februari 2016.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat de door de verzoekende partij geciteerde rapporten geen structurele gebreken vaststellen in Bulgarije.

Dat motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook in de bestreden beslissing: “We zijn ons er terdege van bewust dat het boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertonen dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zeilen vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verwerende partij merkt verder op dat verzoekende partij ter ondersteuning van haar kritiek verwijst naar rapporten die betrekking hebben op de specifieke situaties van meervoudige asielaanvragers.

In weerwil van wat verzoekende partij poogt aannemelijk te maken, is zij geenszins een meervoudige asielzoeker.

De verwerende partij laat gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partij door de Bulgaarse instanties nog niet werd afgewezen, gelet op het feit dat het terugnameverzoek door de Bulgaarse autoriteiten uitdrukkelijk aanvaard werd in toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening.

Terwijl artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening uitsluitend betrekking heeft op asielaanvragen dewelke nog steeds in behandeling zijn bij de verantwoordelijke lidstaat, zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening luidt inderdaad als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.

In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.”

Gelet op het feit dat de Bulgaarse asielinstanties uitdrukkelijk de terugname van de verzoekende partij aanvaardden op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening, kan enkel worden vastgesteld dat de Bulgaarse instanties uitdrukkelijk de verplichting hebben aanvaard om de asielaanvraag van de verzoekende partij verder te behandelen. Verzoekende partij kan derhalve niet worden beschouwd als een meervoudige asielaanvrager.

De door verzoekende partij aangehaalde kritiek nopens de specifieke situatie van meervoudige asielaanvragers, doet derhalve geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Terwijl verzoekende partij evenmin ernstig kan verwijzen naar het door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geciteerde AIDA rapport dd. 30.09.2015.

Verzoekende partij haalt een passage aan uit het AIDA-rapport die betrekking heeft op de detentie van Dublin-terugkeerders die reeds een finale weigeringsbeslissing hadden ontvangen, waarbij verzoekende partij nalaat acht te slaan op de motieven van de bestreden beslissing, waarin op omstandige wijze werd toegelicht waarom dergelijk risico zich niet voordoet in de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt: “Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag “in absentia” werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag “in absentia” werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven “in absentia” kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. De Bulgaarse instanties stemden op 04.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 “1. De verantwoordelijke

lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening

604/2013 “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, herhaalt verweerder dat uit motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij door de Bulgaarse asielinstanties nog niet werd afgewezen, gelet op het feit dat het terugnameverzoek door de Bulgaarse autoriteiten uitdrukkelijk aanvaard werd in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

Met betrekking tot de rechtsbijstand en bijstand van tolken werd terecht in de bestreden beslissing gemotiveerd dat recente bronnen gewag maken van problemen op dit vlak, doch het feit dat deze vormen van bijstand misschien moeilijk zijn betekenen niet dat zij onmogelijk zijn.

Verweerder benadrukt dat het voormelde AIDA-rapport geen structurele gebreken vaststelde in Bulgarije.

Verweerder wijst tot slot nog op volgende (zeer) recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd geoordeeld dat een overdracht naar Bulgarije geen schending van art. 3 EVRM uitmaakt:

“In haar nota met opmerkingen wijst verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens [gemotiveerd] op basis van het advies van het UNHCR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd.” (R.v.V. nr. 166.566 dd. 26.04.2016)

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Bulgarije. Terwijl dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Bulgarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Bulgarije. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Bulgarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

In zoverre de verzoekende partij ondergeschikt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De Raad wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onwetend kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat, indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder stelt dan ook op correcte gronden dat, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert een doorgedreven onderzoek vereist is om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat een kandidaat-vluchteling zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoekende partij dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de zogenaamde Dublinreglementering tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gevoerd inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Verweerder heeft zijn standpunt, dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht, voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt, zoals reeds gesteld, dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduïd dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland, zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

Verzoekende partij citeert uit een door haar bijgevoegd verslag van ECRE/ELENA van februari 2016, waaruit blijkt dat er problemen zijn bij de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije. In dit verslag wordt melding gemaakt van het gegeven dat een zogenaamde Dublin-terugkeerder, indien hij opnieuw wordt toegelaten tot de procedure, wordt geconfronteerd met procedurele tekortkomingen die nog worden verergerd door een complete afwezigheid van tolken bij het gegrondheidsonderzoek van de asielaanvraag. Hierbij wordt er ook melding gemaakt dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie en dat er sprake is van een gebrek aan juridische bijstand tijdens het gehoor. In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen worden deze problemen gesignaleerd ten aanzien van alle verzoekers van internationale bescherming in Bulgarije (p. 5) en niet uitsluitend ten aanzien van personen die een meervoudige aanvraag indienen.

De Raad stelt vast dat dergelijke problemen ook reeds waren opgenomen in het AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst. Hierin wordt er zo melding van gemaakt dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielaanvraag en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid. Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder stelt dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de te verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er zo goed als geen juridische bijstand beschikbaar is. De zinsnede in de bestreden beslissing: *“Wat rechtsbijstand en bijstand van tolken betreft beamen we dat recente bronnen gewag maken van problemen op dit vlak. Maar we wensen tevens op te merken dat de toegang tot deze vormen van bijstand misschien moeilijk is, maar niet onmogelijk.”* is in het licht van hetgeen kan gelezen worden in de rapporten uiteraard niet afdoende. Door enkel naar deze zinsnede te verwijzen in zijn nota met opmerkingen weerlegt verweerder de vaststelling dan ook niet dat uit de voormelde stukken blijkt dat de asielinstantie in Bulgarije vanaf 30 september 2015, ondanks de toegekende financiële hulp, niet in staat was om tolken te voorzien bij de behandeling van een asielaanvraag en dat de kwaliteit en beschikbaarheid van juridische bijstand gedurende de behandeling van een asielaanvraag zorgwekkend is.

Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertonen dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”*.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers *in casu* wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

In het verslag van ECRE/ELENA van februari 2016, dat verzoekende partij aanhaalt, wordt daarnaast ook nog aangegeven dat er een groot risico is dat een asielzoeker die terugkeert naar Bulgarije in het kader van de Dublinreglementering zijn recht op opvang ziet teloorgaan, ofwel omdat de asielzoeker het opvangcentrum voor meer dan drie dagen heeft verlaten zonder voorafgaande verwittiging, ofwel omdat

hij er aanvankelijk voor opteerde elders te zullen verblijven, en zodoende afzag van het recht op opvang. Amnesty International spreekt in zijn jaarrapport 2015-2016, dat door verzoekende partij eveneens wordt aangebracht, verder over een zorgwekkende opvang van asielzoekers in Bulgarije op het vlak van voedsel, huisvesting en toegang tot de gezondheidszorg en hygiënische producten. De Raad stelt in dit verband vast dat ook deze zorgwekkende opvang van asielzoekers reeds werd aangehaald in het door verweerder gehanteerde AIDA-rapport van oktober 2015. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt zo uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als “niet zwaarwichtig”.

Gelet op het feit dat uit recente verslagen onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie, zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van de meer recente verslagen – waarvan verweerder op de hoogte was of diende te zijn indien hij een zorgvuldig onderzoek doorvoerde – is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “kritische kanttekeningen” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “ernstige gebreken zijn”. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de thans voorliggende verslagen, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekte omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Het feit dat verzoekende partij geen specifiek “kwetsbaar profiel heeft” is ook niet dienstig, daar het feit dat zij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om haar bepaalde grondrechten te ontfangen.

Waar verweerder verder verwijst naar een arrest van april 2016, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in een individuele geval een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur, door een beslissing te nemen, artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat zij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze in haar land van herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten haar zonder correct onderzoek van haar asielaanvraag naar dat land zouden terugsturen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER